

PRAKSISOVERSIGT · PENGE OG FINANSVÆSEN

Praksisoversigt over god skik-normen for finansielle virksomheder (FIL § 43)

Redelig forretningsskik og god praksis – bekendtgørelse 330/2016 i tilsyns- og nævnspraksis

Version 3 Opdateret 4. sep. 2026 48 afgørelser · 1994-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

God skik-normen for finansielle virksomheder er en offentligretlig adfærdsstandard, der er forankret i [lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 1](#) og udmøntet i bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016 om god skik for finansielle virksomheder med tilhørende vejledning. Normen bæres af et delt håndhævelsesapparat: Finanstilsynet fører det primære adfærdstilsyn og kan give påbud efter [§ 348, stk. 2](#), Forbrugerombudsmanden har en subsidær søgsmålsret efter [§ 348, stk. 1](#), og Det Finansielle Ankenævn afgør de konkrete privatkundtvister. Praksis viser et gennemgående mønster: en god skik-overtrædelse er ikke i sig selv en civilretlig ugyldighedsgrund, men den tillægges betydelig vægt, når domstolene og nævnene efterprøver aftalevilkår efter [aftaleloven § 36](#) og [§ 38 c](#).

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Finanstilsynet har det primære tilsyn med finansielle virksomheders overholdelse af god skik; Forbrugerombudsmanden kan kun anlægge sag i særlige tilfælde, og retlig interesse mangler, når tilsynet allerede har udstedt påbud (BS-20317/2024-HJR).
- 02** Kunden er ikke part i Finanstilsynets tilsynssager og kan derfor ikke få prøvet en konkret god skik-klage hos tilsynet eller Erhvervsankenævnet – konkrete formueretlige tvister hører under de finansielle ankenævn og domstolene.
- 03** En overtrædelse af de offentligretlige god skik-regler medfører ikke uden videre, at den konkrete aftale er ugyldig; den civilretlige vurdering ligger uden for tilsynsområdet, men god skik-normen indgår i rimelighedsvurderingen efter [aftaleloven § 36/§ 38 c](#).
- 04** Principperne for rentefastsættelse i en låneaftale kan kun ændres, hvis der er taget et udtrykkeligt forbehold i selve låneaftalen – en generel henvisning til de almindelige forretningsbetingelser er ikke tilstrækkelig (Erhvervsankenævnets kendelse af 19. marts 2010).
- 05** Et vilkår, der giver instituttet vilkårlig adgang til at ændre renter, gebyrer eller andet vederlag, er i strid med bekendtgørelsens § 6, stk. 3; formuleringer som "markedsmæssige forhold" kræver konkretiserende eksempler.

- 06** Ændringer til ugunst for kunden kræver mindst én måneds varsel med begrundelse, og væsentlige ændringer i andet vederlag skal varsles ved individuel kommunikation – annoncering i dagspressen er ikke nok.
- 07** Væsentlighed ved gebyrændringer forstås som udgangspunkt som en stigning på 10 pct. eller mere, og hyppige mindre stigninger kan lægges sammen.
- 08** Et aftalevilkår, der alene forpligter selskabet til at varsle "væsentlige" prisstigninger, er uigennemsigtigt og arbitrært og tilsidesættes som ugyldigt efter aftalelovens § 38 c, jf. § 36 (BS-14227/2022-SHR, Tryg).
- 09** Opsigelse af et kundeforhold skal være sagligt begrundet og ske på varigt medium; trusler mod personalet, hvidvaskretlige hindringer og en tvungen ændring af forretningsmodel er saglige grunde, mens beskeden kontobrug og små overtræk ikke er det.
- 10** Et pengeinstitut kan ikke uden en individuel og saglig begrundelse nægte at oprette en basal indlånskonto til en privatkunde, og gebyret herfor er udtømmende reguleret (180 kr. årligt, nettoprisindeksreguleret).
- 11** Ændring af en kundes NemKonto uden kundens anmodning og samtykke er en overtrædelse af god skik.
- 12** Modregning i sociale ydelser, der er nødvendige til en beskeden levefod, eller i indestående på budgetkonti er som udgangspunkt i strid med bekendtgørelsens § 3 – men nævnspraksis frifinder banken, når kunden faktisk har haft rådighed over ydelserne.
- 13** Modregning i beløb, der åbenbart er indsat ved en fejl på en lukket konto eller en fejlkonto, er uberettiget, fordi instituttet burde have indset fejlen.
- 14** Væsentlige aftaler skal indgås eller bekræftes på varigt medium, og væsentlige forudsætninger for individuel rådgivning skal nedfældes – manglende dokumentation går ud over instituttet i bevisvurderingen.
- 15** Rådgivningspligten om bedre forrentning udløses kun, når omstændighederne tilsiger det – typisk når instituttet konkret behandler kundens økonomi, er i kontakt med kunden med adgang til dennes oplysninger, eller markedsfører et særligt rådgivningskoncept.
- 16** Skuffede økonomiske forventninger er ikke i sig selv erstatningsgrundlag, når rådgivningen ikke har været ansvarspådragende.
- 17** Diskrimination af kunder uden saglig begrundelse, fx på grundlag af nationalitet, er i strid med god skik, mens en objektivt afgrænset forretningsmodel er lovlig.
- 18** Sanktionen for en god skik-overtrædelse er som udgangspunkt et påbud om berigtigelse; det er den manglende efterlevelse af påbuddet – ikke overtrædelsen som sådan – der straffes med bøde.

Retsgrundlaget: generalklausulen i FIL § 43 og bekendtgørelse 330/2016

§ 1

Den bærende bestemmelse er [lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 1](#):

Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Bestemmelsen er en retlig standard uden selvstændigt gerningsindhold. Det materielle indhold udmøntes af erhvervsministeren i medfør af [§ 43, stk. 2](#), som samtidig indeholder en særskilt bemyndigelse til at fastsætte regler om "indholdet af en basal indlånskonto og om størrelsen af et eventuelt gebyr for en sådan konto". Bemyndigelsen er udnyttet ved [bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder](#) (B20160033005), suppleret af [Vejledning til bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016](#), der i indledningen beskriver bekendtgørelsen som "en udmøntning af samfundets krav til, hvordan finansielle virksomheder skal opføre sig".

Anvendelsesområdet fremgår af [bekendtgørelsens § 1](#). Reglerne gælder for private kundeforhold og for erhvervsmæssige kundeforhold, der ikke adskiller sig væsentligt herfra, mens § 4, stk. 4, §§ 5 og 15 samt bilag 1 alene gælder for private kundeforhold. Generalklausulen i § 3, vildledningsforbuddet i § 4, stk. 1-3, saglighedskravet ved opsigelse i § 6, stk. 5, og rådgivningsreglerne i §§ 8-10 gælder derimod **alle** erhvervsmæssige kundeforhold. Bekendtgørelsen viger for værdipapirhandel omfattet af investorbeskyttelsesbekendtgørelsen og for boligkreditaftaler omfattet af [bekendtgørelse om god skik for boligkredit](#).

Lovforarbejderne til § 43 slår normens dobbelte funktion fast:

God skik-regler skal sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de finansielle virksomheder. God skik regler bidrager til et velfungerende finansielt marked.

Forarbejderne præciserer samtidig den afgørende afgrænsning mod civilretten:

Finanstilsynet påser alene overholdelsen af de offentligretlige regler og foretager en generel vurdering af, om de finansielle virksomheders aftaler og vilkår overfor kunderne er i overensstemmelse hermed. Den civilretlige vurdering ligger udenfor det lovmæssige tilsynsområde.

Den historiske baggrund for reguleringen findes i Betænkning nr. 1376/1999 "Den finansielle sektor efter år 2000", som behandlede gennemsigtighed og kundebeskyttelse som selvstændige tilsynshensyn i den finansielle sektor.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 1](#)[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 3](#)[Lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 1-2](#)

§ 2 Kompetencefordelingen: Finanstilsynet, Forbrugerombudsmanden, ankenævnene og domstolene

God skik-normen håndhæves af fire adskilte instanser, og praksis handler i vidt omfang om grænserne mellem dem.

Finanstilsynet har påbudskompetencen efter [§ 348, stk. 2](#): "Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 43." Tilsvarende følger det af [vejledningens bemærkninger til bekendtgørelsens § 29](#), at tilsynet kan påbyde berigtigelse af forhold i strid med bekendtgørelsen og bilag 1.

Forbrugerombudsmanden har en søgsmålsret efter [§ 348, stk. 1](#), der omfatter "sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb" vedrørende handlinger i strid med redelig forretningsskik og god praksis. Kompetencen er dog **subsidiær**. Det fastslog Højesteret i [BS-20317/2024-HJR](#) (Resurs Bank):

Højesteret finder, at den fastsatte ordning indebærer, at Finanstilsynet har det primære tilsyn med finansielle virksomheder, herunder deres overholdelse af bl.a. god skik.

Da Finanstilsynet allerede havde udstedt påbud om bankens kreditværdighedsvurderinger, og forbrugeren uden forbehold havde fået tilbageført renter og gebyrer, manglede Forbrugerombudsmanden retlig interesse i sine tre anerkendelsespåstande – herunder påstanden om ugyldighed efter [aftaleloven § 38 c](#), jf. [§ 36](#). Højesteret fremhævede, at forarbejderne forudsætter tæt koordinering, så de to myndigheder ikke behandler samme sag samtidig.

Koordineringen er understøttet af [§ 348 a](#), hvorefter Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis tilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af en overtrædelse af [§ 43, stk. 1](#), eller regler udstedt i medfør heraf – og hvorefter Forbrugerombudsmanden uanset tavshedspligtsreglerne i [§§ 354 og 354 g](#) har adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager.

Kunden er ikke part i Finanstilsynets tilsynssager. Erhvervsankenævnet fastslog allerede i [94-5.169](#) og igen i [97-178.108](#), at en kundes henvendelse indgår i grundlaget for tilsynets almindelige tilsyn, men at de rejste spørgsmål ikke kan behandles *i forhold til klageren*, der efter loven ikke kan have partsstatus. Ankenævnet tiltrådte i 1998-sagen, at tilsynet var berettiget til at afvise en klage over påstået tilsidesættelse af redelig forretningsskik i et konkret bankengagement.

De finansielle ankenævn og domstolene afgør de konkrete formueretlige tvister. Forarbejderne til [§ 43](#) udtrykker det direkte: sager, hvor privatpersoner ønsker afgørelse af en konkret formueretlig tvist, "skal som hidtil behandles af de private finansielle ankenævn". Det Finansielle Ankenævn markerer selv kompetencegrænsen – i [152/2023](#) præciserede nævnet, at det ligger uden for nævnets kompetence at vurdere, om markedsføring var i strid med markedsføringsloven, da nævnet kun behandler civilretlige tvister mellem kunder og pengeinstitutter.

Endelig kan Forbrugerombudsmandens søgsmål efter [§ 348, stk. 1](#), føres ved de almindelige domstole. I [BS-759/2014-OLR](#) stadfæstede Østre Landsret byrettens afvisning af parternes fælles anmodning om at henvise en sag mellem Forbrugerombudsmanden og et livsforsikringsselskab om redelig forretningsskik til landsretten som 1. instans.

LOV

[Aftaleloven § 38c](#)[Lov om finansiell virksomhed § 348, stk. 1, 2](#)[Lov om finansiell virksomhed § 348a](#)

PRAKSIS

Højesteret · Forbrugerombudsmandens manglende retlige interesse i anerkendelsessag mod Resurs Bank om kreditværdighedsvurdering

12.11.2024

Landsretten · Landsretten stadfæster byrettens afgørelse om ikke at henvise sag om redelig forretningsskik til landsretten

09.05.2014

Erhvervsankenævnet · Finanstilsynet berettiget til at afvise klage over pengeinstituts adfærd – kun banken er part i tilsynssager

14.05.1998

Erhvervsankenævnet · Afvisning af klage over pengeinstituts praksis grundet manglende partstatus i forhold til Finanstilsynet 27.10.1994

Det finansielle ankenævn · Krav om nedsættelse af leasingydelse efter ny og billigere markedsføringskampagne blev afvist 13.10.2023

§ 3 Generalklausulen i bekendtgørelsens § 3 – at handle redeligt og loyalt

Bekendtgørelsens § 3 er kort: "En finansiell virksomhed skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder."

Bestemmelsen er den elastiske generalklausul, som resten af bekendtgørelsen konkretiserer, og som fanger de forhold, der falder uden for de specifikke regler.

Vejledningens bemærkninger til § 3 angiver bestemmelsens karakter og en række eksempler:

Der er tale om en retlig standard, som skal fortolkes i overensstemmelse med de til enhver tid gældende samfundsnormer.

Vejledningen opregner blandt andet følgende typetilfælde:

- **NemKonto:** "Hvis et pengeinstitut ændrer en kundes NemKonto uden dennes anmodning, vil det være en overtrædelse af god skik. En ændring af en kundes NemKonto kan kun ske på kundens foranledning og med dennes samtykke."
- **Modregning i sociale ydelser og budgetkonti:** det udgør som udgangspunkt en overtrædelse af § 3, hvis et pengeinstitut modregner i sociale ydelser, der er nødvendige for en beskeden levefod, eller i indestående på budgetkonti, medmindre indeståendet har karakter af opsparing til fri rådighed – og tilsvarende ved modregning i beløb, der fejlagtigt indsættes på en konto, hvor kunden ikke længere har en konto, fx en tidligere NemKonto.
- **Diskrimination:** "Det vil også være en overtrædelse af bestemmelsen om god skik, hvis en finansiell virksomhed uden saglig begrundelse diskriminerer kunder på baggrund af nationalitet." Derimod må en virksomhed gerne indrette sig mod objektivt afgrænsede persongrupper eller kun kommunikere på bestemte sprog.
- **Rentefastsættelsesprincipper:** principperne for rentefastsættelse kan kun ændres med et udtrykkeligt forbehold i selve låneaftalen; en generel henvisning til forretningsbetingelserne er ikke nok.
- **Markedsføringsmateriale:** materialet skal indeholde en afbalanceret beskrivelse af produktets egenskaber og risici og skal kunne forstås af en gennemsnitsforbruger.
- **Uanmodet henvendelse til aktionærer:** det vil være i strid med FIL § 43 at rette uanmodet henvendelse til et pengeinstituts aktionærer for at få dem til at acceptere et købstilbud, som banken selv har interesse i.
- **Overtrædelse af anden forbrugerlovgivning:** handler en finansiell virksomhed i strid med anden forbrugerbeskyttelseslovgivning, der ikke er offentligretligt sanktioneret, kan Finanstilsynet gribe ind, fordi der kan foreligge en overtrædelse af § 3.

Vejledningen fastslår desuden det tætte samspil med vildledningsforbuddet: forhold, der er i strid med § 4, vil ligeledes være i strid med § 3, og "§ 3 kan derfor anvendes som et supplement til § 4, således at forhold, der ligger på grænsen af eller falder uden for § 4, vil kunne være i strid med § 3".

Generalklausulen påberåbes rutinemæssigt af klagere i nævnspraksis. I [134/2022](#) gjorde en socialt udsat kunde således gældende, at banken havde overtrådt § 3 ved at opsigte kundeforholdet efter en episode

i filialen – nævnet gav ikke medhold, men prøvede opsigelsens saglighed. Forbrugerombudsmanden har på tilsvarende måde anvendt normen uden for de specifikke regler: i [en udtalelse af 4. november 2021](#) fandt Forbrugerombudsmanden, at en banks afvisning af at udlevere lånevilkår til en gældsrådgiver med gyldig fuldmagt – begrundet i bankens app-baserede forretningsmodel – var i strid med god skik for finansielle virksomheder, med bemærkning om, at nye teknologiske forretningsmodeller skal overholde den forbrugerbeskyttende lovgivning.

LOV

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 3

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 4

Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 1

PRAKSIS

Det finansielle ankenævn · Opsigelse af kundeforhold grundet truende adfærd mod bankens personale og vagt

22.12.2022

Forbrugerombudsmanden · Bank afviser at udlevere låneoplysninger til gældsrådgiver med fuldmagt: Strid med god skik og forbrugeraftaleloven

04.11.2021

Modregning i sociale ydelser og på lukkede konti – Det Finansielle Ankenævns praksis

§ 4

Modregningssagerne er den talmæssigt største gruppe, hvor god skik-normen møder transgbeneficiet i [retsplejeloven § 509](#). Nævnspraksis falder i to klart adskilte spor.

Spor 1 – transgbeneficiet: banken frifindes, når kunden faktisk har haft rådighed. Nævnet foretager en konkret gennemgang af posteringsoversigterne og spørger, om kunden reelt har kunnet disponere over de sociale ydelser.

Sag	Forhold	Udfald
103/2008	Modregning af 5.829 kr. på lønkonto med børneydelser; restsaldo over 20.000 kr.	Ikke medhold
15/2014	Modregning af 25.000 kr. i opsparet folkepension på NemKonto; restsaldo ca. 21.000 kr.	Ikke medhold (3-2)
7/2016	Modregning af 21.000 kr. i lønindkomst under afsoning	Ikke medhold
319/2018	Kontanthjælp indgik på konto i overtræk; faste overførsler til budgetkonto	Ikke medhold
62/2020	Automatiske låneydelser trukket fra kontanthjælpsmodtagers konto	Ikke medhold
287/2019	Dagpenge og boligstøtte på overtrukket NemKonto	Ikke medhold, klagegebyr retur
264/2024	Modregning af 125.000 kr. i førtidigt udbetalte pensionsmidler	Ikke medhold
736/2023	Modregning i opsparede dagpengeydelse efter indtægtsperiodens udløb	Se afgørelsen

Nævnet formulerer standardpræmissen som i [287/2019](#): banken er efter princippet i [retsplejelovens § 509](#) forpligtet til at lade kunden råde over beløb, der er nødvendige til almindelige leveomkostninger – men

når posteringsoversigten viser, at kunden faktisk har rådet over ydelserne, foreligger der ingen retsstridig modregning.

Banken taber derimod, når kunden **har gjort indsigelse forinden**. I [85/2015](#) fandt nævnet det godt gjort, at klageren den 6. maj 2013 havde informeret banken om sin økonomiske nød; da banken alligevel trak ydelsen den 3. juni, blev trækket sidestillet med en uberettiget modregning, og de 2.116 kr. skulle tilbagebetales.

Spor 2 – fejlindsættelser: banken skal indse fejlen. Her er praksis markant strammere, og resultatet svarer direkte til vejledningens formulering om modregning i beløb, der fejlagtigt indsættes på en konto, hvor kunden ikke længere har en konto.

- [131/2019](#): banken havde to gange bekræftet, at kontoen var lukket. Da der otte måneder senere indgik et låneprovenu på 65.000 kr., burde banken have indset, at indsættelsen skete ved en fejl. Modregningen var uberettiget – men klageren fik alligevel ikke beløbet udbetalt, fordi banken havde foretaget et retsgyldigt udlæg i fordringen efter [retsplejelovent § 508](#), stadfæstet af landsretten.
- [538/2011](#): feriepenge på 18.267,09 kr. indgik på sparekassens **fejlkonto**, fordi klageren ikke længere havde en driftskonto. Nævnet fandt, at banken burde have indset fejlen, og pålagde tilbagebetaling.
- [202/2005](#): boligydelse på 2.904 kr. indsat ved kommunens fejl; nævnet pålagde fuld udbetaling, da klageren alene modtog pension og boligydelse.
- [96/2004](#): andelskassen oprettede på eget initiativ en konto i klagerens navn for derefter at kunne modregne en gave på 50.000 kr. Nævnet tilsidesatte dispositionen.

Endelig viser [548/2011](#) nævnets processuelle grænse: hvor parterne var uenige om, hvorvidt der ved oprettelsen af NemKontoen var indgået aftale om modregningsfrihed, blev sagen afvist, fordi afklaringen krævede parts- og vidneforklaringer.

LOV

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 3

Retsplejelovent § 508

Retsplejelovent § 509, stk. 1-2

PRAKSIS	Det finansielle ankenævn · Spar Nord Banks modregning i førtidig udbetaling af pensionsmidler var berettiget trods klagers indsigelse om transgbeneficium	04.03.2025
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod modregning i opsparede dagpengeydelse efter udløb af indtægtsperiode	30.08.2024
	Det finansielle ankenævn · Tvist om rådighed over dagpenge og boligstøtte på overtrukket konto samt vilkår for afvikling af gæld	17.11.2020
	Det finansielle ankenævn · Pengeinstitut frifundet i sag om modregning af låneydelse i kontanthjælpsmodtagers konto	07.09.2020
	Det finansielle ankenævn · Uberettiget modregning i låneprovenu på lukket NemKonto sikret ved efterfølgende retsligt udlæg	22.01.2020
	Det finansielle ankenævn · Krav om udbetaling af sociale ydelser anvendt til inddækning af overtræk på kassekredit	16.09.2019
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod modregning af gammel gæld i lønindkomst på NemKonto under afsoning	30.06.2016
	Det finansielle ankenævn · Krav om tilbageførsel af låneydelse under henvisning til transgbeneficium og indsigelse mod renteniveau	11.11.2015
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod modregning i opsparede midler på Nemkonto og spørgsmål om forældelse af gammel gæld	30.09.2014
	Det finansielle ankenævn · Folkesparekassen dømt til at tilbagebetale feriepenge efter uberettiget modregning på en fejlkonto	04.10.2012

Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod modregning af forsikringssum på NemKonto og krav om tilbagebetaling af renter og afdrag	27.08.2012
Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod modregning på lønkonto til dækning af overtræk på udlægskredit	26.06.2008
Det finansielle ankenævn · Modregning i fejlagtigt indbetalt boligydelse i strid med trangsbeneficiet	26.01.2006
Det finansielle ankenævn · Andelskasses modregning i gavebeløb tilsidesat efter uberettiget oprettelse af konto i modtagers navn	26.08.2004

§ 5 Vildledning, aggressiv markedsføring og bilag 1 – bekendtgørelsens §§ 4-5 og EU-baggrunden

Bekendtgørelsens § 4 indeholder fire led, der spejler direktivet om urimelig handelspraksis:

- **Stk. 1:** forbud mod vildledende eller urigtige angivelser og mod at udelade væsentlige informationer, "hvis dette er egnet til mærkbart at forvride kundernes økonomiske adfærd på markedet".
- **Stk. 2:** forbud mod markedsføring, der er vildledende, aggressiv eller udsætter kunderne for utilbørlig påvirkning.
- **Stk. 3:** dokumentationskrav for angivelser om faktiske forhold.
- **Stk. 4:** de adfærdsformer, der er opregnet i bilag 1, er **under alle omstændigheder** urimelige i private kundeforhold – en per se-liste, hvor det ikke skal påvises, at adfærden er egnet til mærkbart at forvride kundernes økonomiske adfærd, jf. [vejledningens bemærkninger til § 4](#).

Vejledningen nævner som eksempel på forbudt adfærd "trusler om at træffe foranstaltninger, som ifølge loven ikke kan træffes" – fx at foranledige en kunde til at betale ved at true med inkasso eller RKI-registrering, uden at betingelserne herfor er opfyldt.

§ 5 pålægger ved **opfordring til køb** rettet mod private kunder at oplyse om produktets væsentligste karakteristika, virksomhedens navn og adresse, afvigende betalings- og klagevilkår, fortrydelsesret og prisen inklusive afgifter; kan prisen ikke rimeligt beregnes på forhånd, skal beregningsmåden angives.

Bestemmelserne gennemfører [direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis](#) på det finansielle område, med den EU-retlige gennemsnitsforbrugerstandard som målestok. Vejledningen til § 3 knytter standarden direkte til markedsføringsmateriale: materialet "skal kunne forstås og læses af en gennemsnitsforbruger", og ved markedsføring af højrentekonti med indskudsmulighed over 100.000 euro skal institutterne oplyse om begrænsningerne i Garantiformuens dækning.

Et konkret eksempel på vildledende produktinformation findes i [1065/2009](#), hvor Det Finansielle Ankenævn fandt et faktaark for en struktureret obligation misvisende, fordi det gav indtryk af garanteret indfrielse til kurs 100 via en AAA-rating uden at nævne konstruktionens faktiske risici. Nævnet lagde vægt på, at Finanstilsynet tidligere havde påtalt lignende faktaark som stridende mod [FIL § 43, stk. 1](#).

En beslægtet linje ses i [N-1-16](#), hvor Sø- og Handelsretten gav Forbrugerombudsmanden og en forsikret medhold i, at et pensionsselskab havde overtrådt kravet om redelig forretningsskik og god praksis ved at anvende en grundlagsrente på 2,5 pct. som grundlag for bonusberegningen, selv om dækningsoversigten oplyste, at præmien blev fastsat bl.a. på grundlag af Finanstilsynets maksimale grundlagsrente (1,5 pct.). Uoverensstemmelsen mellem aftaletilsagnet og den faktiske praksis udgjorde i sig selv overtrædelsen.

Til sammenligning viser [Højesterets dom om valideringsregler](#) grænserne for, hvor langt en generalklausul rækker: Højesteret gav ikke Forbrugerombudsmanden medhold i, at pengeinstitutternes valideringsregler kunne forbydes efter markedsføringsloven, fordi der var tale om en generel og kompleks problemstilling af betydning for hele sektorens indkomststruktur, som i givet fald måtte løses gennem lovgivning.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 4, stk. 1-4](#)
[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 5, stk. 1-3](#)
[Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 1](#)

PRAKSIS	Sø- og Handelsretten · Sag om overtrædelse af god skik ved anvendelse af forkert grundlagsrente i pensionsordning	31.05.2017
	Det finansielle ankenævn · Erstatningsansvar for Ringkjøbing Landbobank ved rådgivning om højrisikoprodukter til kunde med lav risikoprofil	13.12.2010
	Forbrugerombudsmanden · Højesteret: Valideringsregler i pengeinstitutter er ikke i strid med Markedsføringsloven	01.12.1997

Formkrav og dokumentation af rådgivningsforudsætninger – § 6, stk. 1-2

[Bekendtgørelsens § 6, stk. 1](#) stiller tre krav: væsentlige aftaler skal indgås eller bekræftes i papirformat eller på andet varigt medium, aftalen skal beskrive parternes væsentlige rettigheder og pligter samt de omfattede ydelser, og – hvis der er ydet individuel rådgivning – skal "væsentlige forudsætninger for rådgivningen" nedfældes i aftalen eller i et bilag hertil. Efter [stk. 2](#) kan vilkår indgå ved henvisning til separate dokumenter, herunder de almindelige forretningsbetingelser.

[Vejledningen til § 6](#) definerer begrebet:

Ved »væsentlige forudsætninger« forstår de særlige forudsætninger for kunden, der i rådgivningen har været så afgørende, at de har været bestemmende for, at aftalen blev indgået eller for aftalens nærmere indhold.

Kravet gælder altså forudsætninger, "der ikke normalt vil foreligge hos en almindelig kunde, der efterspørger det pågældende produkt" – og vejledningen tilføjer en glidende skala: "Jo mere atypiske forudsætninger og jo større betydning for kundens privatøkonomi, desto større behov for skriftlig dokumentation." Som eksempler nævnes en 80-årig, der tegner livrente, fravalg af kaskodækning på en helt ny bil, og en 62-årig, der to år før pensionering ønsker sin ratepension omlagt fuldt ud til aktier. Omvendt kræver oprettelse af en almindelig indlånskonto uden Dankort eller kredit ikke skriftlig aftale eller bekræftelse.

Dokumentationskravets **bevismæssige** betydning er det, der slår igennem i nævnspraksis. I [246/2021](#) havde banken intet mødereferat og kunne ikke på anden måde dokumentere, at der var rådgivet om kurssikring. Nævnets flertal fandt, at bankens standarddokument underskrevet efter en SMS-opfordring om, at kunden "roligt" kunne skrive under, ikke i sig selv beviste, at reel rådgivning havde fundet sted. Banken blev pålagt at stille klagerne, som om fastkursaftalen var indgået på mødedatoen. Mindretallet ville have afvist sagen som bevismæssigt uegnet for nævnet – en dissens, der illustrerer, hvor ofte grænsen mellem manglende dokumentation og manglende bevis er afgørende.

Den modsatte udgang ses i [404/2022](#), hvor nævnet under henvisning til god skik-normen i [FIL § 43](#) fastslog, at skuffede økonomiske forventninger ikke i sig selv kan danne grundlag for erstatning, så længe rådgivningen ikke har været ansvarspådragende, og sparekassen ikke havde tilsikret en bestemt indfrielseskurs.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 1-2](#)[Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 1](#)

PRAKSIS

Det finansielle ankenævn · Krav om erstatning for mangelfuld rådgivning om kurssikring ved låneomlægning afvist

18.09.2023

Det finansielle ankenævn · Nordea Danmark erstatningsansvarlig for manglende dokumentation af rådgivning om kurssikring

08.02.2022

§ 7 Forbuddet mod vilkårlige ændringsklausuler – § 6, stk. 3

[§ 6, stk. 3](#) er den bestemmelse, der bærer flest tvister om rente- og gebyrforhøjelser:

Vilkår om ændringer i løbende kundeforhold af renter, gebyrer, eller andet vederlag skal være klart fremhævet i aftalen og skal indeholde en angivelse af de forhold, der kan udløse en ændring, og må ikke give den finansielle virksomhed en vilkårlig adgang til at foretage ændringer.

[Vejledningen](#) konkretiserer, hvad der er for vagt:

Forbuddet mod at forbeholde sig en vilkårlig adgang til at ændre i renter, gebyrer eller andet vederlag medfører, at vilkår som f.eks. at "markedsmæssige forhold" begrundet en renteændring vil være i strid med § 6, stk. 3, medmindre der indsættes en ikke udtømmende række eksempler på, hvad begrebet kan dække over.

Det samme gælder "konkurrencemæssige forhold". Foretages en ændring, der ikke er begrundet i et af de anførte eksempler, skal dette anføres i begrundelsen for ændringen.

Den ledende tilsynsafgørelse er Erhvervsankenævnets kendelse af 19. marts 2010 i sag [2009-0019011](#). Et prioritetslån havde en helt præcis renteformel – "Debetrenten er variabel og følger Nationalbankens til enhver tid gældende udlånsrente med et fast tillæg på 0,95 %" – mens de almindelige forretningsbetingelser gav banken en generel adgang til at ændre variable satser. Da banken få måneder senere afkoblede renten fra Nationalbankens udlånsrente, udstedte Finanstilsynet påbud. Erhvervsankenævnet stadfæstede: den specifikke bestemmelse måtte i mangel af udtrykkelig bestemmelse om det modsatte forstås som en **fravigelse** af forretningsbetingelsernes renteændringsregler, og ændringen var i strid med [FIL § 43](#) og [bekendtgørelsens § 3](#). Kendelsen er direkte afspejlet i vejledningens tekst om, at en generel henvisning til forretningsbetingelserne ikke kan udgøre et udtrykkeligt forbehold. Bemærk samtidig, at tilsynet under sagen udtrykkeligt præciserede, at det ikke tog stilling til de civilretlige krav om tilbagebetaling af renter, men alene til bankens fremtidige adfærd.

En beslægtet linje findes i Erhvervsankenævnets kendelse i sag [2005-0002558](#), hvor et pengeinstituts handelsbetingelser gav adgang til at annullere gennemførte handler ved "manifest error" og ved manglende afdækning af bankens egen risiko. Nævnet stadfæstede Finanstilsynets påbud og lagde vægt på, at klausulerne overførte bankens egen driftsrisiko til kunden og var så upræcise, at kunden ikke kunne gennemskue sin retsstilling.

I **nævnspraksis** er billedet mere blandet, fordi Det Finansielle Ankenævn prøver den civilretlige gyldighed og ikke tilsynsnormen. Flertallet accepterer ofte generelle forhøjelser med hjemmel i forretningsbetingelserne:

- [12/2017](#): flertallet fandt, at låneaftalerne gav den fornødne hjemmel til generelle renteforhøjelser af forretningsmæssige grunde, mens **et mindretal på to** mente, at rentevilkåret gav en for vilkårlig adgang og burde tilsidesættes efter [§ 6, stk. 3](#).
- [459/2022](#): fem renteforhøjelser fra 5,9 til 8,65 pct. på ét år blev accepteret som varslet i overensstemmelse med aftalegrundlaget; krav vedrørende betalinger mere end tre år tilbage var forældede efter [forældelsesloven § 3](#).
- [200/2017](#): renteforhøjelser til 14,40 pct. accepteret, selv om gælden ikke blev nedbragt; et mindretal fandt det i strid med god bankskik at opretholde et arrangement, hvor gælden ikke afvikles trods ni års indbetalinger.
- [247/2010](#): banken bar som professionel part risikoen for en fejlagtig samlet rentesats i aftalen, men var berettiget til efterfølgende at forhøje rentetillægget efter forretningsbetingelserne.

Samme mønster gælder nye vederlag. I [184/2025](#) og [330/2025](#) fandt nævnet, at en kassekreditkontrakts angivelse af "Provision i hele kreditaftalens løbetid: 0,00 kr." ikke var en 30-årig prisgaranti, men en lovpligtig kreditplysning efter [kreditaftaleloven § 9](#) beregnet under statiske forudsætninger. Da forretningsbetingelserne var inkorporeret, kunne banken indføre en provision på 0,50 pct. med tre måneders varsel, når ændringen var sagligt begrundet i øgede kapitalkrav.

LOV	Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 3	Kreditaftaleloven § 9
	Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 1	
PRAKSIS	Det finansielle ankenævn · Lån & Spar Bank var berettiget til at indføre løbende provision på 0,50 % på eksisterende Friværdikonto Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod indførelse af provision på Friværdikonto (kassekredit) afvist af Ankenævnet Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod renteforhøjelser på variabelt forrentet boliglån og spørgsmål om forældelse Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod høj variabel rente og manglende nedbringelse af gæld trods omfattende indbetalinger Det finansielle ankenævn · Varsling af renteforhøjelse på fælles lån til én ægtefælle var tilstrækkelig Det finansielle ankenævn · Tvist om beregning af rentetillæg og varsling af renteforhøjelser på andelsboliglån Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af påbud til pengeinstitut om overholdelse af principper for rentefastsættelse og god skik Erhvervsankenævnet · Erhvervsankenævnets kendelse om pengeinstituts handelsbetingelser og overholdelse af god skik	18.12.2025 28.08.2025 23.06.2023 24.05.2018 24.08.2017 30.09.2011 19.03.2010 03.01.2007

§ 8 Varslingskravet – § 6, stk. 4: en måned, begrundelse, individuel kommunikation og 10 pct.-væsentligheden

[§ 6, stk. 4](#) fastlægger den processuelle side af ændringsadgangen. Ændringer til ugunst for kunden af renter, gebyrer eller andet vederlag kan ikke finde sted uden "et forudgående varsel, der ikke må være kortere end en måned, og som indeholder en begrundelse for ændringen". Kravet gælder ikke ændringer begrundet i udefrakommende forhold, som virksomheden ikke har indflydelse på – her sker meddelelse i stedet efter [kreditaftaleloven § 9](#). Ved væsentlige ændringer i andet vederlag eller ved opkrævning af et nyt vederlag skal

varslingen ske **ved individuel kommunikation**, inden ændringen får virkning, og har kunden opsigelsesret, skal det fremgå af varslingen. Bestemmelsen gælder ikke varsling af ændringer i skades- og livsforsikringsprodukter.

Vejledningen præciserer begge kernebegreber:

Ved væsentlige ændringer i andet vederlag eller ved opkrævning af et nyt vederlag skal varslingen ske til kunden ved individuel kommunikation, inden ændringen får virkning. Det vil sige, at ændringen ikke kan gennemføres ved annoncering i dagspressen.

og om væsentlighedstærsklen:

Ved en væsentlig ændring forstås som udgangspunkt en stigning på 10 pct. eller mere, med mindre ændringen er ubetydelig i forhold til hovedydelsens værdi. Ved vurderingen, af om der er tale om en væsentlig ændring, vil det endvidere indgå i vurderingen, om der sker eller er sket hyppige ændringer i det pågældende gebyr. Ved hyppige ændringer vil ændringer under 10 pct. kunne blive anset for en væsentlig ændring, hvis ændringerne samlet set overstiger 10 pct.

En tilsvarende formulering er videreført i **vejledningen til bekendtgørelse om god skik for boligkredit**, hvor renteændringer skal varsles med mindst én måned og gebyr-/bidragsændringer med mindst tre måneder.

Kravet om, at kunden skal varsles **individuelt og forståeligt**, blev sat på spidsen i **BS-14227/2022-SHR**. Sø- og Handelsretten fastslog, at en note på en betalingsoversigt ikke er en varsling:

En meddelelse nederst på en betalingsoversigt eller et girokort sammen med adskillige andre oplysninger med teksten "Vi har indekseret og reguleret din pris" eller "Vi har indekseret og justeret din pris" udgør ikke en varsling, idet det alene fremgår, at der er foretaget en regulering/justering, men ikke hverken begrundelsen herfor eller forholdet mellem den sædvanlige indeksregulering og den ekstraordinære regulering.

I nævnspraksis prøves varslingens **adressat** og **form**. I **12/2017** accepterede flertallet, at varsling af renteforhøjelser på fælles lån blev sendt alene til den ene ægtefælles e-Boks, fordi låneaftalerne indeholdt et udtrykkeligt vilkår om, at meddelelser til én havde virkning for begge. I **95/2022** fandt nævnet, at en fordobling af gebyret for en basal betalingskonto fra 480 til 1.000 kr. var korrekt varslet via netbank i overensstemmelse med forretningsbetingelserne.

LOV

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 4

Kreditaftaleloven § 9, stk. 3-4

PRAKSIS	Sø- og Handelsretten · Tryk Forsikrings uvarslede prisstigninger kendt ugyldige: Omfattende krav om tilbagebetaling til privatkunder efter tilsidesættelse af uigennemsigtige aftalevilkår	05.04.2024
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod gebyrstigning på basal betalingskonto til 1.000 kr. årligt	15.11.2022
	Det finansielle ankenævn · Varsling af renteforhøjelse på fælles lån til én ægtefælle var tilstrækkelig	24.08.2017

§ 9 Saglighedskravet ved opsigelse af kundeforhold – § 6, stk. 5

§ 6, stk. 5 er kortfattet: "Opsiger en finansiell virksomhed en aftale indgået med en kunde, skal opsigelsen være sagligt begrundet og ske i papirformat eller på andet varigt medium." Efter **bekendtgørelsens § 1, stk. 3** gælder bestemmelsen også alle erhvervsmæssige kundeforhold.

[Vejledningen](#) henviser udtrykkeligt til nævnspraksis som fortolkningskilde: "Det nærmere indhold af dette kriterium skal forstås i overensstemmelse med Pengeinstitutankenævnets praksis vedrørende opsigelse af aftaler med deres kunder", og nævner som eksempel, at det vil være sagligt at opsiges en uudnyttet kreditfacilitet med henvisning til at nedbringe risici eller ændre forretningsmodel.

Det Finansielle Ankenævns praksis udkrystalliserer sig i to modsatrettede grupper.

Saglig opsigelse godkendt:

Sag	Begrundelse	Varsel
134/2022	Trusler og spyt mod filialpersonale og vagt	14 dage – passende
434/2019	Tvungen ændring af forretningsmodel efter Finanstilsynets påbud og kapitalkrav	3 måneder (flertal 3-2)
207/2024	Ændret risikoappetit og manglende bopælsopdatering	Berettiget
570/2024	Manglende kundekendskab efter hvidvaskloven § 14, stk. 5	3 måneder
491/2024	Manglende transaktionsdokumentation – også for basal betalingskonto	Berettiget
342/2025	Uigennemsigtigt transaktionsmønster; ingen diskrimination konstateret	3 måneder

Usaglig opsigelse tilsidesat: Den centrale afgørelse er [199/2021](#), hvor en bank lukkede en indlånskonto med henvisning til kundens begrænsede brug (11 transaktioner på fire måneder) og gentagne, men helt bagatelagtige overtræk – herunder ét på 6,63 kr., der stammede fra et gebyr. Kunden mistede derved sin NemKonto og adgangen til offentlige ydelser. Nævnet fandt, at banken ikke havde godtgjort, at overtrækkene og den begrænsede brug udgjorde en tilstrækkelig saglig begrundelse, og at det var uklart, om der overhovedet var givet varsel. Bankens blev pålagt inden 30 dage at tilbyde klageren en basal indlånskonto, der kan fungere som NemKonto, jf. [§ 15](#).

Hvidvaskregulerede opsigelser fortjener en særskilt bemærkning: nævnet anvender her en fast, tilbageholdende prøvelse. Standardpræmissen – gentaget i [570/2024](#), [342/2025](#) og [379/2023](#) – er, at det som udgangspunkt er op til pengeinstituttet selv at vurdere, hvilke krav der stilles til dokumentation og forklaringer på usædvanlige transaktioner. Selve hvidvasktilsynet ligger uden for denne oversigt og behandles under [hvidvasktilsyn](#).

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 5](#)

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 15, stk. 1](#)

[Hvidvaskloven § 14, stk. 5](#)

PRAKSIS	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod Danske Banks opsigelse af kundeforhold grundet hvidvaskregler og krav om basal betalingskonto	19.02.2026
	Det finansielle ankenævn · Fynske Bank berettiget til at opsiges kundeforhold med basal betalingskonto grundet manglende transaktionsdokumentation	28.05.2025
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod Sparekassen Danmarks opsigelse af kundeforhold grundet manglende kundekendskab efter hvidvaskreglerne	27.02.2025
	Det finansielle ankenævn · Saxo Banks opsigelse af kundeforhold grundet ændret risikoappetit og manglende bopælsopdatering var berettiget	31.01.2025
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod hurtig opsigelse af kundeforhold grundet mistanke om hvidvask uden forudgående varsel	07.05.2024

Det finansielle ankenævn · Opsigelse af kundeforhold grundet truende adfærd mod bankens personale og vagt	22.12.2022
Det finansielle ankenævn · Vestjysk Bank pålagt at genåbne Nemkonto efter usaglig opsigelse begrundet i begrænset brug og små overtræk	23.11.2021
Det finansielle ankenævn · Pengeinstituts opsigelse af 30-årigt boliglån kort efter oprettelse grundet krav fra Finanstilsynet var saglig	07.09.2020

§ 10 Kontraheringspligten: basal indlånskonto efter § 15 og samspillet med basal betalingskonto

God skik-normen indeholder én egentlig kontraheringspligt. Efter [bekendtgørelsens § 15, stk. 1](#) kan et pengeinstitut "ikke uden en individuel og saglig begrundelse nægte at oprette en basal indlånskonto til en privatkunde", og begrundelsen skal på anmodning gives på varigt medium. Hjemlen er den udtrykkelige bemyndigelse i [FIL § 43, stk. 2, 2. pkt.](#)

Kontoens minimumsindhold følger af [§ 15, stk. 2](#): mulighed for at indsætte og hæve kontanter, gennemføre betalingstransaktioner med et debetkort med saldokontrol, og modtage indgående kredittransaktioner. Kasseekspeditioner kan begrænses til én om ugen, og institutter uden debetkort med saldokontrol skal i stedet tilbyde et hævekort. Prisen er udtømmende reguleret i [§ 15, stk. 5](#): vederlagsfrit eller mod et gebyr på højst 180 kr. årligt, nettoprisindeksreguleret, uanset antallet af transaktioner.

[Vejledningen til § 15](#) trækker grænserne skarpt op. Saglige afslagsgrunde er bl.a., at kunden "optræder anstødeligt eller er til gene for pengeinstituttets øvrige kunder og/eller ansatte", at kontoen bruges til ulovlige formål, eller at kunden ikke vil udlevere de oplysninger, der kræves efter hvidvaskloven. Derimod:

Et pengeinstitut kan ikke nægte at oprette en basal indlånskonto, fordi kunden ikke vil give oplysning om gæld. Et pengeinstitut kan endvidere ikke afvise at oprette en basal indlånskonto med den begrundelse, at kunden er registreret i RKI.

Retten gælder alene privatkunder – herunder børn, dog med mulighed for at kræve påvist et reelt behov for børn under 13 år – og personer bosat i udlandet med tilsvarende behov, fx ved midlertidigt arbejds- eller studieophold. Kontoen skal kunne fungere som NemKonto. Vejledningen understreger, at bestemmelsen ikke tvinger et institut til at ændre forretningsmodel: institutter uden kassefunktion skal ikke etablere en, og institutter, der kun formidler værdipapirinvesteringer, er ikke omfattet. Vælger instituttet at knytte flere funktioner til kontoen, kan der ikke opkræves gebyr herfor ud over de 180 kr., men kunden kan tilbydes tilkøb.

Den praktiske hovedafgørelse er [199/2021](#), hvor banken blev pålagt at tilbyde en basal indlånskonto, der kan fungere som NemKonto. Omvendt fandt nævnet i [565/2023](#) ikke grundlag for at pålægge omlægning til en basal indlånskonto efter [§ 15, stk. 2](#), når kundeforholdet var opsagt af hvidvaskgrunde.

Den parallelle – og i praksis ofte sammenfaldende – ret til en **basal betalingskonto** følger af **lov om betalingskonti**. Her er afslagsadgangen bredere: efter [§ 11, stk. 1](#) kan åbning afslås, hvis det ville indebære risiko for overtrædelse af hvidvasklovgivningen. Det er den bestemmelse, der bærer afgørelserne i [280/2024](#), [454/2025](#) og [342/2025](#). I [95/2022](#) accepterede nævnet et årligt gebyr på 1.000 kr. for en basal **betalingskonto** som "rimeligt" efter betalingskontolovens § 12 – bemærkelsesværdigt netop fordi loftet for en basal **indlånskonto** efter god skik-bekendtgørelsen ligger på 180 kr. Klageren havde i sagen forgæves anført, at hun ikke var blevet rådgivet om muligheden for en basal indlånskonto med gebyrloft efter [§ 15, stk. 5](#).

Vejledningen til § 3 fastslår endelig, at kontraheringspligten også har et forsikringsretligt sidestykke: et forsikringsselskab må ikke forskelsbehandle personer, der ønsker at tegne en lovpligtig forsikring, og kan ikke fastsætte skærpede vilkår, der ikke er begrundet i risikomæssige eller andre saglige hensyn – og navnlig ikke vilkår, "som i realiteten alene har til formål at få kunden til at forlade selskabet".

LOV

Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 15, stk. 1-5

Lov om betalingskonti § 11, stk. 1

Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 2

PRAKSIS	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod Danske Banks opsigelse af kundeforhold grundet hvidvaskregler og krav om basal betalingskonto	19.02.2026
	Det finansielle ankenævn · 454/2025: Afslag på basal betalingskonto til udlandsdanske grundet hvidvaskregler og manglende aktuelt behov	27.11.2025
	Det finansielle ankenævn · Opsigelse og spærring af kundeforhold grundet hvidvaskregler samt afslag på basal indlånskonto pga. tilknyttet forsikring	19.08.2024
	Det finansielle ankenævn · Afslag på oprettelse af basal betalingskonto hos Middelfart Sparekasse begrundet i hvidvaskregler	13.08.2024
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod gebyrstigning på basal betalingskonto til 1.000 kr. årligt	15.11.2022
	Det finansielle ankenævn · Vestjysk Bank pålagt at genåbne Nemkonto efter usaglig opsigelse begrundet i begrænset brug og små overtræk	23.11.2021

Interessekonflikter, provision og rådgivningspligtens rækkevidde –

§ 11 §§ 9-12

Bekendtgørelsens § 12 regulerer interessekonflikter i to led. Efter stk. 1 skal virksomheden, hvis den eller dens rådgiver "i rådgivningssituationen har en særlig interesse i rådgivningens resultat udover den almindelige indtjening", informere kunden om interessens art og omfang **inden** rådgivningen. Efter stk. 2 skal kunden gøres opmærksom på, at virksomheden modtager provision eller andet vederlag som følge af formidlingen – og det samme gælder, hvis den ekspederende rådgiver aflønnes med en direkte sammenhæng mellem konkrete salg og aflønning.

Oplysningspligten skal ses i sammenhæng med "kend din kunde"-reglerne i § 9 og § 10, hvorefter virksomheden før rådgivning skal anmode kunden om at oplyse om økonomisk situation, erfaring, formål og risikovillighed.

Vejledningen tilføjer et sårbarhedshensyn: virksomheden "skal i den forbindelse tage særligt hensyn til svage forbrugere, som f.eks. på grund af handicap eller alderdomssvækkelse har vanskeligt ved at varetage sine interesser". Efter **vejledningen til § 11** skal en finansiell virksomhed, der rådgiver om lån, som led i rådgivningen oplyse ÅOP for de enkelte lån, når der er konkretiseret et lånebehov og indhentet et lånetilbud.

Det centrale praksisspørgsmål er, **hvornår** rådgivningspligten overhovedet udløses. Det afklares i **420/2024**, hvor en 94-årig kunde havde ca. 800.000 kr. stående på tre uforrentede lønkontotyper og krævede 15.000 kr. i godtgørelse for manglende rådgivning om bedre forrentning. Nævnet gengav Finanstilsynets undersøgelse af 8. december 2023, som opstiller tre udløsende situationer:

God skik-reglerne giver et pengeinstitut pligt til at rådgive når "omstændighederne tilsiger det". [...] De tre situationer er, når et pengeinstitut:

- konkret behandler en forbrugers økonomi,
- i øvrigt er i kontakt med en forbruger, og rådgiveren har adgang til oplysninger om kundens økonomi,

- *markedsfører sig med en særlig type rådgivningskoncept og/eller -politik.*

Nævnets konklusion var afvisende:

Ankenævnet finder det ikke godtgjort, at der har foreligget omstændigheder, der tilsagde, at sparekassen skulle rådgive klageren om mulighederne for at opnå en højere forrentning af sit indestående.

Afgørende var, at kunden selv havde afslået et rådgivningsmøde i 2017, at bankens kontaktforsøg i 2018 var mislykkedes, og at banken havde varslet renteændringerne i 2020 og 2021 med opfordring til at kontakte sparekassen. Afgørelsen viser, at der ikke gælder en generel, uopfordret rådgivningspligt om produktoptimering.

Hvor rådgivning **faktisk** ydes, skærpes kravene derimod. I [1065/2009](#) fastslog nævnet, at et pengeinstitut har pligt til at foretage en **selvstændig** risikovurdering af de produkter, det rådgiver om, og ikke kan læne sig op ad udbyderens egen kategorisering. I [517/2009](#) blev en bank erstatningsansvarlig for et gearret investeringskoncept, hvor hele friværdien blev placeret i ét konjunkturfølsomt papir uden forudgående risikoprofil – begge afgørelser med udtrykkelig henvisning til [FIL § 43](#). Den civilretlige side af rådgivningsansvaret er nærmere behandlet under [bank-raadgivning](#).

Prisoplysningssiden reguleres selvstændigt: [FIL § 43, stk. 3](#) bemyndiger til regler om omkostnings-, provisions-, pris- og risikooplysninger, udmøntet i [bekendtgørelse om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter](#).

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 9](#)

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 12, stk. 1-2](#)

[Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 3](#)

PRAKSIS	Det finansielle ankenævn · Sag om manglende rådgivning om indlånsrente og erstatningsansvar for pengeinstitut	04.03.2025
	Det finansielle ankenævn · Erstatningsansvar for Ringkjøbing Landbobank ved rådgivning om højrisikoprodukter til kunde med lav risikoprofil	13.12.2010
	Det finansielle ankenævn · Roskilde Bank erstatningsansvarlig for mangelfuld rådgivning om gearret investering i BankInvest Højrentelande	14.10.2009

§ 12 Samspillet mellem den offentligretlige god skik-norm og civilretten

Det principielle udgangspunkt fastlægges i lovforarbejderne til [FIL § 43](#):

En overtrædelse af de offentligretlige regler om god skik indebærer eksempelvis ikke uden videre, at den konkrete aftale mellem den finansielle virksomhed og kunden er ugyldig eller uvirksom. En sådan vurdering af aftalen må som hidtil henvises til afgørelse ved et af de finansielle ankenævn eller indbringes for de almindelige domstole.

Vejledningen gentager punktet: "Det vil være de finansielle ankenævn og domstolene, der i forbindelse med behandlingen af konkrete sager skal tage stilling til, om en overtrædelse af bekendtgørelsen kan udløse krav på civilretligt grundlag"

Samspillet er ikke desto mindre tæt, og [BS-14227/2022-SHR](#) er den vigtigste illustration. Tryg havde efter indførelsen af god skik-bekendtgørelsens varslingsregel for forsikring omformuleret sine betingelser, så kun "væsentlige" ændringer af pris og betingelser blev varslet, og gennemførte herefter i 2017-2020 uvarslede

prisstigninger på 7-32 pct. af privatkundebestanden årligt med en gennemsnitlig stigning på 3,1-3,8 pct. Retten tilsidesatte vilkåret:

En formulering som i det omtvistede aftalevilkår er et uigennemsigtigt, bredt, ensidigt og arbitrært redskab for Tryg i fortolkningen af, hvad der er væsentligt for at gennemføre en ændring uden varsel. Desuden vil et sådant vilkår kunne medføre betydelige uvarslede forhøjelser set over flere år. Dette er efter rettens opfattelse i strid med aftalelovens § 38 c, stk. 1, jf. § 36, stk. 1.

Rækkefølgen i rettens ræsonnement er værd at bemærke: retten fandt **først** vilkåret ugyldigt efter [aftaleloven § 38 c](#), jf. [§ 36, stk. 1](#) – der gennemfører artikel 3 i [direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår](#), hvis bilag punkt 1, litra j, netop nævner ensidig ændringsadgang "uden gyldig og i aftalen anført grund" – og udledte **derefter** heraf, at der også forelå en overtrædelse af [FIL § 43, stk. 1](#). God skik-normen var altså konklusion, ikke præmis.

Retten afviste samtidig Trygs forsvar om, at vilkåret afspejlede en bindende administrativ bestemmelse og derfor faldt uden for direktivets anvendelsesområde efter artikel 1, stk. 2: bekendtgørelsen er **offentligretlig adfærdsregulering** og er ikke tilsigtet at udgøre aftalevilkår. Det er en central præcisering – et institut kan ikke afskærme et vilkår fra indholdscensur ved at kopiere en tilsynsregels ordlyd ind i sine betingelser. Retten fandt heller ikke branchesædvane godtgjort, fastslog tilbagebetalingskrav og lagde til grund, at forældelsen var suspenderet efter [forældelsesloven § 3, stk. 2](#), fordi kunderne hverken vidste eller burde vide, at de betalte for ulovlige prisstigninger.

Omvendt viser [BS-20317/2024-HJR](#), at den civilretlige vej lukkes, når kunden allerede er stillet, som en ugyldighedsdom ville medføre: banken havde uden forbehold tilbageført alle renter og gebyrer, og en stillingtagen til aftalens gyldighed havde derfor ingen betydning for retsforholdet mellem parterne.

I ankenævnspraksis anvendes de to normsæt regelmæssigt side om side – se fx [459/2022](#) og [200/2017](#), hvor mindretalsvota netop bygger på god skik-betragtninger, mens flertallet afgør sagen efter aftalelovens § 36. Den generelle civilretlige indholdscensur er behandlet under [urimelige-aftalevilkaar-aftaleloven-36-38c](#).

LOV

[Aftaleloven § 36, stk. 1](#)[Aftaleloven § 38c, stk. 1-2](#)[Forældelsesloven § 3, stk. 2](#)[Lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 1](#)

PRAKSIS	Højesteret · Forbrugerombudsmandens manglende retlige interesse i anerkendelsessag mod Resurs Bank om kreditværdighedsvurdering	12.11.2024
	Sø- og Handelsretten · Tryg Forsikrings uvarslede prisstigninger kendt ugyldige: Omfattende krav om tilbagebetaling til privatkunder efter tilsidesættelse af uigennemsigtige aftalevilkår	05.04.2024
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod renteforhøjelser på variabelt forrentet boliglån og spørgsmål om forældelse	23.06.2023
	Det finansielle ankenævn · Indsigelse mod høj variabel rente og manglende nedbringelse af gæld trods omfattende indbetalinger	24.05.2018

§ 13 Sanktionsmodellen: påbud først, bøde ved manglende efterlevelse

God skik-reglernes sanktionsmodel er trinvis og adskiller sig markant fra den øvrige finansielle regulering. [Vejledningens indledning](#) beskriver mekanikken:

Såfremt en virksomhed ikke overholder bekendtgørelsens regler, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at berigtige de forhold, der strider imod bekendtgørelsens regler, jf. § 29. Undlader virksomheden at efterkomme et påbud, kan den straffes med bøde, jf. § 30.

Strafhjemlen er dobbelt. Efter [vejledningens bemærkninger til § 30](#) kan **manglende efterlevelse af et påbud** straffes med bøde, og derudover er visse bestemmelser selvstændigt strafbelagte – bl.a. § 4, § 5, stk. 1 og 2, og § 6, stk. 4. Overtrædelse af generalklausulen i § 3 og af saglighedskravet i § 6, stk. 5, er derimod **ikke** selvstændigt strafbelagt; her er påbuddet det primære instrument.

Lovforarbejderne til § 43 beskriver påbuddets indhold:

Når Finanstilsynet træffer en afgørelse om, at en finansiel virksomhed har overtrådt reglerne om god skik på virksomhedsområdet, vil Finanstilsynet pålægge virksomheden at berigtige forholdet. Dette indebærer, at virksomheden tilkendegiver over for Finanstilsynet snarest muligt at ændre den kritisable handlemåde, og at virksomheden indretter fremtidig praksis i overensstemmelse med Finanstilsynets afgørelse.

Denne fremadrettede karakter forklarer, hvorfor Finanstilsynet i Erhvervsankenævnets sag [2009-0019011](#) udtrykkeligt understregede, at tilsynet ikke tog stilling til de konkrete civile krav om tilbagebetaling af renter, men alene til bankens fremtidige adfærd.

Den bagvedliggende sanktionspolitiske afvejning – herunder hvorfor adfærdsregulerende regler som god skik typisk håndhæves med påbud frem for direkte bødesanktion – er behandlet i Betænkning nr. 1561/2016 om bødesanktioner på det finansielle område, der opstiller kriterierne for, hvornår overtrædelser af finansiell regulering bør straffes, og hvordan bødeniveauet fastsættes efter overtrædelsens grovhed og virksomhedens økonomiske situation.

Endelig indeholder [FIL § 43, stk. 6](#) et supplerende, blødt reguleringsinstrument: Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 4](#)

[Lov om finansiell virksomhed § 43, stk. 6](#)

[Lov om finansiell virksomhed § 348, stk. 2](#)

PRAKSIS

Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af påbud til pengeinstitut om overholdelse af principper for rentefastsættelse og god skik

19.03.2010

§ 14 Sammenfatning: hvad god skik-normen faktisk kan og ikke kan

Praksis efter [FIL § 43](#) og god skik-bekendtgørelsen tegner et konsistent billede, som kan sammenfattes i fem punkter.

1. Normen er offentligretlig og fremadrettet. Finanstilsynet vurderer generelt, om institutternes aftaler og vilkår er i overensstemmelse med god skik, og påbyder berigtigelse. Den civile vurdering – ugyldighed, tilbagebetaling, erstatning – ligger uden for tilsynsområdet og hos ankenævnene og domstolene. Kunden kan derfor hverken blive part i tilsynssagen eller få sin konkrete tvist afgjort dér, jf. Erhvervsankenævnets kendelser i [94-5.169](#) og [97-178.108](#).

2. Kompetencehierarkiet er afklaret. Efter [BS-20317/2024-HJR](#) har Finanstilsynet det primære tilsyn, og Forbrugerombudsmandens søgsmålsret efter [§ 348, stk. 1](#) er subsidiaer og forudsætter et tilsyns- eller håndhævelsesbehov ud over det, tilsynet allerede har varetaget. Underretnings- og aktindsigtsreglen i [§ 348 a](#) er den institutionelle bro mellem de to myndigheder.

3. De mest håndfaste regler er formkravene om ændring og opsigelse. [§ 6, stk. 3-5](#) leverer de kriterier, tilsyn, nævn og domstole rent faktisk anvender: klart fremhævede og konkretiserede ændringsgrunde, mindst én måneds begrundet varsel, individuel kommunikation ved væsentlige vederlagsændringer (10 pct.-tommelfingerreglen), og saglig, skriftlig begrundelse for opsigelse. Kendelsen i [2009-0019011](#) og dommen i [BS-14227/2022-SHR](#) er de to hovedafgørelser.

4. Generalklausulen bærer de sociale beskyttelseshensyn. [§ 3](#) er hjemlen for forbuddet mod uautoriseret NemKonto-ændring, mod modregning i sociale ydelser til en beskeden levestandard og i budgetkonti, og mod usaglig diskrimination. I Det Finansielle Ankenævn kombineres normen dog i praksis med transgbeneficiet i [retsplejeloven § 509](#), og udfaldet afhænger af, om kunden faktisk har haft rådighed over ydelserne – banken taber typisk kun, hvor der er gjort forudgående indsigelse, eller hvor indsættelsen åbenbart beroede på en fejl, jf. [131/2019](#) og [538/2011](#).

5. Kontraheringspligten er reel, men ikke ubegrænset. [§ 15](#) giver privatkunder krav på en basal indlånskonto til højst 180 kr. årligt, og [199/2021](#) viser, at bagatelagtige overtræk og lav kontoaktivitet ikke er saglige afslagsgrunde. Hvidvaskretlige hindringer er derimod gennemgående accepteret som saglige – både efter [§ 15](#) og efter [lov om betalingskonti § 11, stk. 1](#).

Retsstillingens aktualitet. Den konsoliderede lov om finansiel virksomhed er senest bekendtgjort 21. april 2026, og der er ingen vedtagne, ikke-konsoliderede ændringer til [§ 43](#). Selve god skik-bekendtgørelsen er derimod ændret flere gange siden 2016 – bl.a. ved ændringsbekendtgørelse af 25. september 2018, der flyttede reglerne om vildledende handelspraksis over for forbrugere til et nyt kapitel 2 a og ophævede §§ 4 og 5 i deres oprindelige form, og ved ændringsbekendtgørelse af 21. december 2024 med virkning fra 1. januar 2025. Bestemmelsernes numre og placering skal derfor kontrolleres mod den gældende bekendtgørelsestekst, når ældre afgørelser læses.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6, stk. 3-5](#)

[Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 15, stk. 1](#)

[Lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 1-2](#)

[Lov om finansiel virksomhed § 348, stk. 1, 2](#)

[Retsplejeloven § 509](#)

PRAKSIS	Højesteret · Forbrugerombudsmandens manglende retlige interesse i anerkendelsessag mod Resurs Bank om kreditværdighedsvurdering	12.11.2024
	Sø- og Handelsretten · Tryk Forsikrings uvarslede prisstigninger kendt ugyldige: Omfattende krav om tilbagebetaling til privatkunder efter tilsidesættelse af uigennemsigtige aftalevilkår	05.04.2024
	Det finansielle ankenævn · Vestjysk Bank pålagt at genåbne Nemkonto efter usaglig opsigelse begrundet i begrænset brug og små overtræk	23.11.2021
	Det finansielle ankenævn · Uberettiget modregning i låneprovenu på lukket NemKonto sikret ved efterfølgende retsligt udlæg	22.01.2020
	Det finansielle ankenævn · Folkesparekassen dømt til at tilbagebetale feriepenge efter uberettiget modregning på en fejlkonto	04.10.2012
	Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af påbud til pengeinstitut om overholdelse af principper for rentefastsættelse og god skik	19.03.2010

- Erhvervsankenævnet** · Finanstilsynet berettiget til at afvise klage over pengeinstituts adfærd – kun banken er part i tilsynssager 14.05.1998
- Erhvervsankenævnet** · Afvisning af klage over pengeinstituts praksis grundet manglende partstatus i forhold til Finanstilsynet 27.10.1994

REFERENCE Lovgrundlag

7 paragraffer

Aftaleloven § 38c	stk. 1	Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 3	
Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 6	stk. 1-5	Bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder § 15	stk. 1
Lov om finansiell virksomhed § 43	stk. 1-2	Lov om finansiell virksomhed § 348	stk. 1, 2
Lov om finansiell virksomhed § 348a			

MATERIALE Citerede afgørelser

48 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS		1
12.11.2024	Forbrugerombudsmandens manglende retlige interesse i anerkendelsessag mod Resurs Bank om kreditværdighedsvurdering	20317-2024
LANDSRETTEEN · ANKEINSTANS		1
09.05.2014	Landsretten stadfæster byrettens afgørelse om ikke at henvise sag om redelig forretningsskik til landsretten	5861-7001
SØ- OG HANDELSRETTEEN · SPECIALRET		2
05.04.2024	Tryk Forsikrings uvarslede prisstigninger kendt ugyldige: Omfattende krav om tilbagebetaling til privatkunder efter tilsidesættelse af uigennemsigtige aftalevilkår	7060-8489
31.05.2017	Sag om overtrædelse af god skik ved anvendelse af forkert grundlagsrente i pensionsordning	N-1-16
DET FINANSIELLE ANKENÆVN · NÆVN / KLAGINSTANS		38
19.02.2026	Indsigelse mod Danske Banks opsigelse af kundeforhold grundet hvidvaskregler og krav om basal betalingskonto	342/2025
18.12.2025	Lån & Spar Bank var berettiget til at indføre løbende provision på 0,50 % på eksisterende Friværdikonto	330/2025
27.11.2025	454/2025: Afslag på basal betalingskonto til udlandsdanske grundet hvidvaskregler og manglende aktuelt behov	454/2025
28.08.2025	Indsigelse mod indførelse af provision på Friværdikonto (kassekredit) afvist af Ankenævnet	184/2025

28.05.2025	Fynske Bank berettiget til at opsigse kundeforhold med basal betalingskonto grundet manglende transaktionsdokumentation	491/2024
04.03.2025	Spar Nord Banks modregning i førtidig udbetaling af pensionsmidler var berettiget trods klagers indsigelse om transbeneficium	264/2024
04.03.2025	Sag om manglende rådgivning om indlånsrente og erstatningsansvar for pengeinstitut	420/2024
27.02.2025	Indsigelse mod Sparekassen Danmarks opsigelse af kundeforhold grundet manglende kundekendskab efter hvidvaskreglerne	570/2024
31.01.2025	Saxo Banks opsigelse af kundeforhold grundet ændret risikoappetit og manglende bopælsopdatering var berettiget	207/2024
30.08.2024	Indsigelse mod modregning i opsparede dagpengeydelse efter udløb af indtægtsperiode	736/2023
19.08.2024	Opsigelse og spærring af kundeforhold grundet hvidvaskregler samt afslag på basal indlånskonto pga. tilknyttet forsikring	565/2023
13.08.2024	Afslag på oprettelse af basal betalingskonto hos Middelfart Sparekasse begrundet i hvidvaskregler	280/2024
07.05.2024	Indsigelse mod hurtig opsigelse af kundeforhold grundet mistanke om hvidvask uden forudgående varsel	379/2023
13.10.2023	Krav om nedsættelse af leasingydelse efter ny og billigere markedsføringskampagne blev afvist	152/2023
18.09.2023	Krav om erstatning for mangelfuld rådgivning om kurssikring ved låneomlægning afvist	404/2022
23.06.2023	Indsigelse mod renteforhøjelser på variabelt forrentet boliglån og spørgsmål om forældelse	459/2022
22.12.2022	Opsigelse af kundeforhold grundet truende adfærd mod bankens personale og vagt	134/2022
15.11.2022	Indsigelse mod gebyrstigning på basal betalingskonto til 1.000 kr. årligt	95/2022
08.02.2022	Nordea Danmark erstatningsansvarlig for manglende dokumentation af rådgivning om kurssikring	246/2021
23.11.2021	Vestjysk Bank pålagt at genåbne Nemkonto efter usaglig opsigelse begrundet i begrænset brug og små overtræk	199/2021
17.11.2020	Tvist om rådighed over dagpenge og boligstøtte på overtrukket konto samt vilkår for afvikling af gæld	287/2019
07.09.2020	Pengeinstituts opsigelse af 30-årigt boliglån kort efter oprettelse grundet krav fra Finanstilsynet var saglig	434/2019
07.09.2020	Pengeinstitut frifundet i sag om modregning af låneydelser i kontanthjælpsmodtagers konto	62/2020
22.01.2020	Uberettiget modregning i låneprovenu på lukket NemKonto sikret ved efterfølgende retsligt udlæg	131/2019

16.09.2019	Krav om udbetaling af sociale ydelser anvendt til inddækning af overtræk på kassekredit	319/2018
24.05.2018	Indsigelse mod høj variabel rente og manglende nedbringelse af gæld trods omfattende indbetalinger	200/2017
24.08.2017	Varsling af renteforhøjelse på fælles lån til én ægtefælle var tilstrækkelig	12/2017
30.06.2016	Indsigelse mod modregning af gammel gæld i lønindkomst på NemKonto under afsoning	7/2016
11.11.2015	Krav om tilbageførsel af lånetydelser under henvisning til trangsbeneficiet og indsigelse mod renteniveau	85/2015
30.09.2014	Indsigelse mod modregning i opsparede midler på Nemkonto og spørgsmål om forældelse af gammel gæld	15/2014
04.10.2012	Folkesparekassen dømt til at tilbagebetale feriepenge efter uberettiget modregning på en fejlkonto	538/2011
27.08.2012	Indsigelse mod modregning af forsikringssum på NemKonto og krav om tilbagebetaling af renter og afdrag	548/2011
30.09.2011	Twist om beregning af rentetillæg og varsling af renteforhøjelser på andelsboliglån	247/2010
13.12.2010	Erstatningsansvar for Ringkjøbing Landbobank ved rådgivning om højrisikoprodukter til kunde med lav risikoprofil	1065/2009
14.10.2009	Roskilde Bank erstatningsansvarlig for mangelfuld rådgivning om gearet investering i BankInvest Højrentelande	517/2009
26.06.2008	Indsigelse mod modregning på lønkonto til dækning af overtræk på udlægskredit	103/2008
26.01.2006	Modregning i fejlagtigt indbetalt boligydelse i strid med trangsbeneficiet	202/2005
26.08.2004	Andelskasses modregning i gavebeløb tilsidesat efter uberettiget oprettelse af konto i modtagers navn	96/2004

ERHVERVSANKENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

4

19.03.2010	Stadfæstelse af påbud til pengeinstitut om overholdelse af principper for rentefastsættelse og god skik	2009-0019011
03.01.2007	Erhvervsankenævnets kendelse om pengeinstituts handelsbetingelser og overholdelse af god skik	2005-0002558
14.05.1998	Finanstilsynet berettiget til at afvise klage over pengeinstituts adfærd – kun banken er part i tilsynssager	97-178.108
27.10.1994	Afvisning af klage over pengeinstituts praksis grundet manglende partstatus i forhold til Finanstilsynet	94-5.169

FORBRUGEROMBUDSMANDEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

04.11.2021	Bank afviser at udlevere låneoplysninger til gældsrådgiver med fuldmagt: Strid med god skik og forbrugeraftaleloven	
------------	---	--

01.12.1997 Højesteret: Valideringsregler i pengeinstitutter er ikke i strid med Markedsføringsloven

FORARBEJDE Betænkninger

2 referencer

Den finansielle sektor efter år 2000

nr. 1376 · 1999 · Økonomiministeriet

Betænkning om bødesanktioner på det finansielle område

nr. 1561 · 2016 · Erhvervs- og Vækstministeriet
